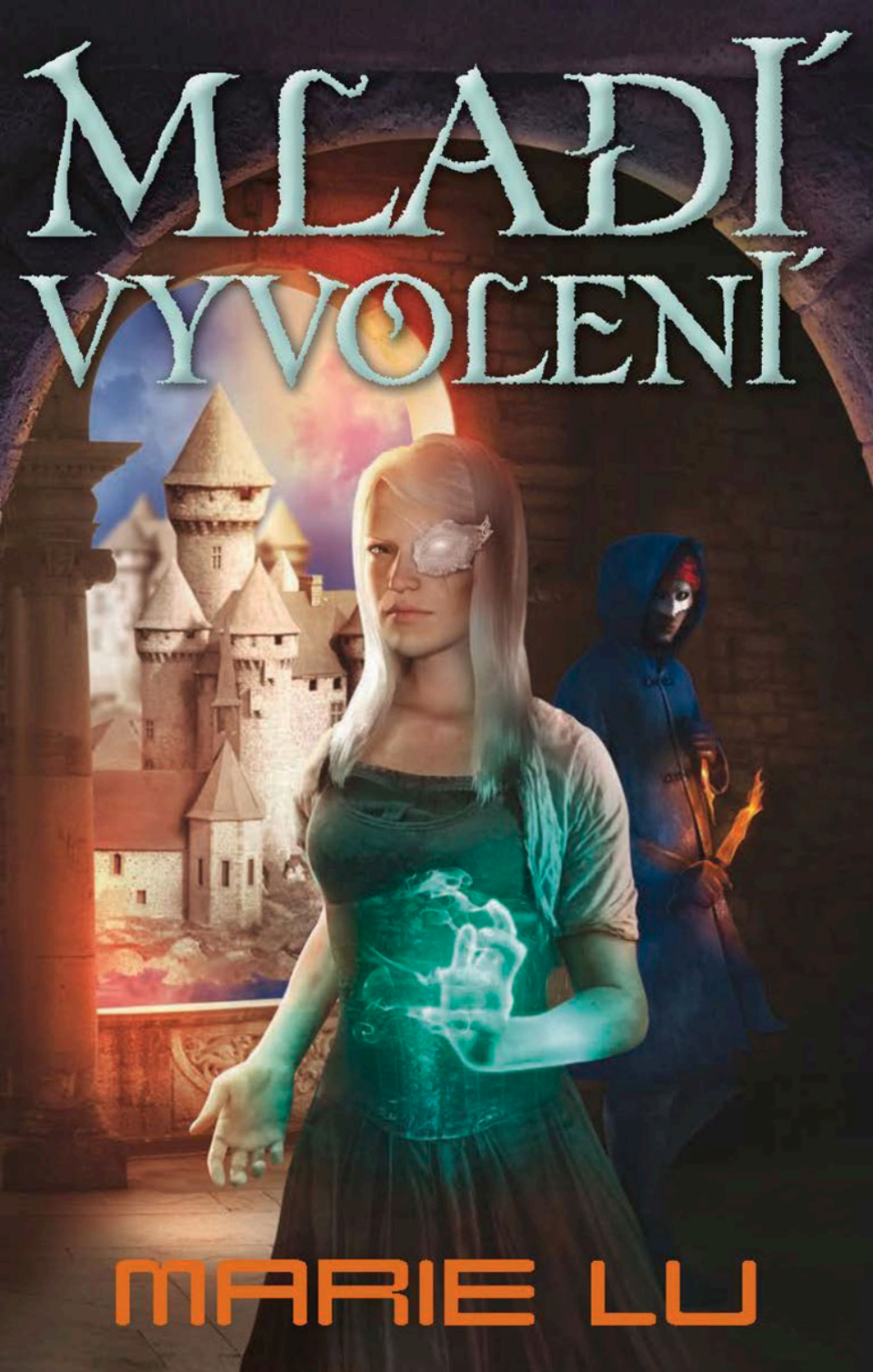

MLADÍ VYVOLENÍ

MARIE LU

MLADÍ
VYVOLENÍ

MARIE LU

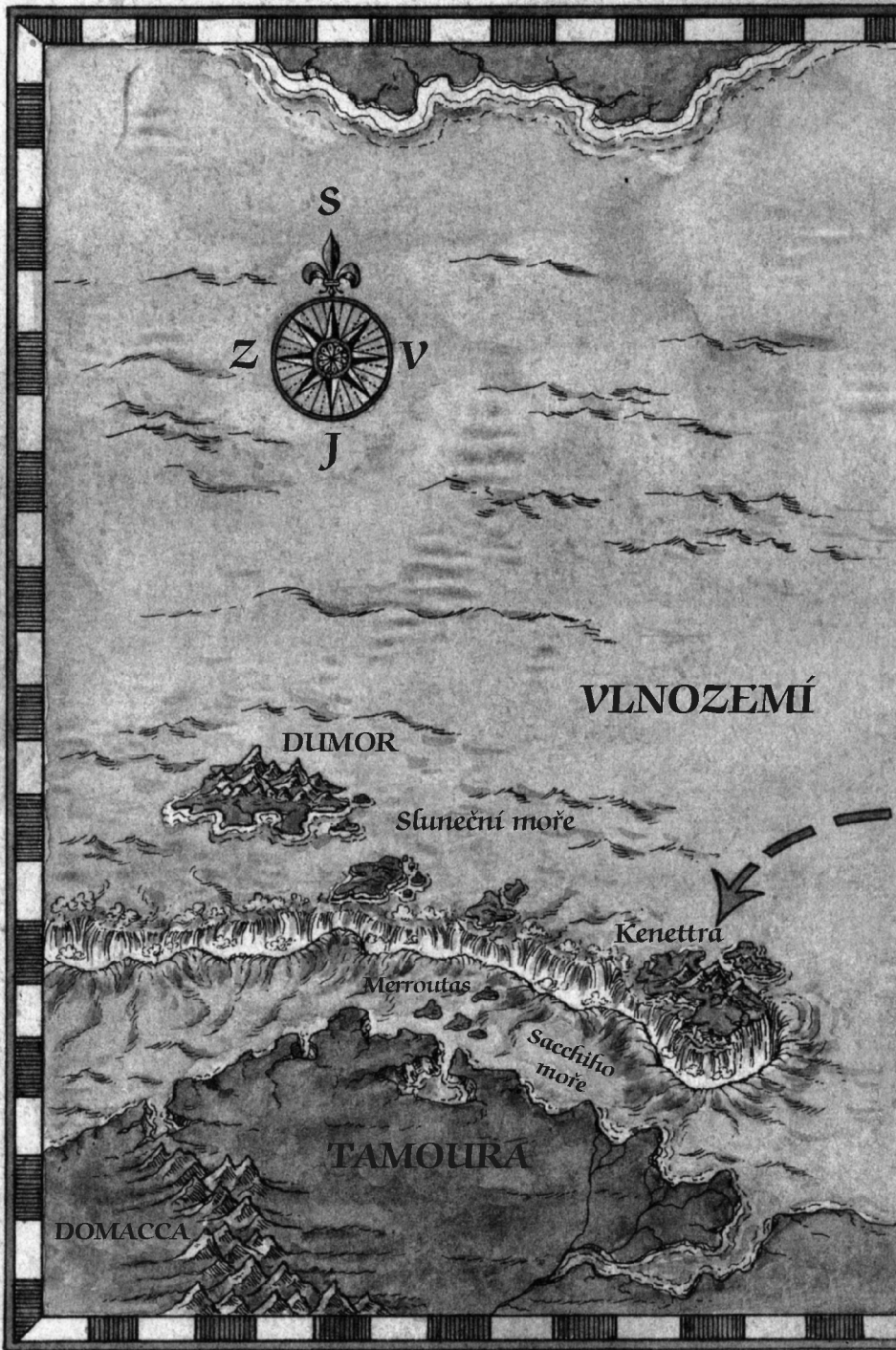
TALPRESS

Copyright © 2014 by Xiwei Lu
Map © 2014 by Russell R. Charpentier
Translation © 2016 by Ondřej Duha
Cover © 2016 by Tibor Paštrnák

Všechna práva vyhrazena. Žádnou část této knihy není dovoleno použít
nebo jakýmkoliv způsobem reprodukovat a šířit bez souhlasu nakladatele.

ISBN 978-80-7197-578-6

Mé tetě Yang Lin za všechno, co dělá

S

Z

V

J

VLNOZEMÍ

DUMOR

Sluneční moře

Kenettra

Merroutas

Saccifio
moře

TAMOURA

DOMACCA

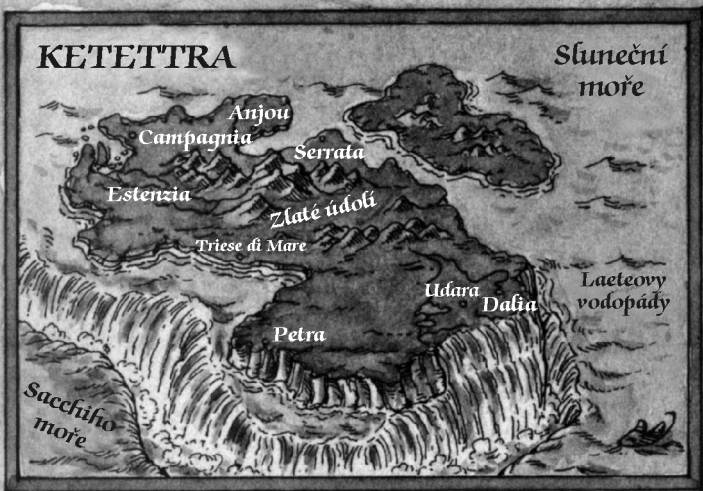
NEBEZEMÍ

BELDAIN

Hadenbury

KETETTRA

Sluneční
moře

Žhnoucí ostrovy

SLUNOZEMÍ

Až jich tu umřely čtyři stovky. Modlím se, abyste si u vás vedli lépe. Město kvůli karanténě zrušilo oslavy Jarních měsíců a typické maškarády se staly tak vzácnými jako maso a vajíčka.

Většině dětí na našem oddělení zůstávají po uzdravení z jejich nemoci velmi zvláštní vedlejší následky. Jedné mladé dívce přes noc zčernaly zlaté vlasy. Šestiletý chlapec má jizvy táhnoucí se dolů po obličeji, aniž se ho kdy kdo dotkl. Doktoři jsou značně vyděšení. Prosím, dejte mi vědět, zda jste svědky podobných úkazů, pane. Cítím ve vzduchu něco velice neobvyklého a dychtím tyto následky prostudovat.

*Dopis od Dtt. Siriana Baglioia pro Dtt. Marina Di Segnu
31. abrie 1348
Jihovýchodní okrsky Dalie, Kenettra*

13. juna 1361

Město Dalia
jižní Kenetra
Vlnozemi

Někteří nás nenávidí, mají nás za psance hodné šibenice.
Někteří se nás bojí, mají nás za demony k upálení u kůlu.
Někteří nás vzývají, mají nás za děti bohů.
Ale všichni nás znají.

– *neznámý zdroj o Mladých vyvolených*

Adelina Amouteru

Zíttra ráno zemřu.
To mi aspoň Inkvizitoři řekli, když navštívili mou celu.
Jsem tady už týdny – vím to jen proto, že počítám, kolikrát
mi přinesli jídlo.

Jeden den. Dva dny.

Čtyři dny. Týden.

Dva týdny.

Tři.

Pak jsem přestala počítat. Hodiny splývají dohromady,
nekonečný proud nicoty naplněný různými pruhy světla
a návaly zimy, mokrého kamene, úlomky mé přičetnosti,
šepotem mých chaotických myšlenek.

Ale zítra můj čas skončí. Vyvedou mě ven a upálí u kůlu
na hlavním náměstí s tržištěm, všem na očích. Říkají, že se
venku už začal scházet dav.

Sedím zpříma, tak, jak mě to učili. Zády se nedotýkám zdi.

Chvíli mi trvá, než si uvědomím, že se už zas kolíbám dopředu a dozadu, možná abych se udržela při smyslech, možná abych se zahřála. Také si broukám ukolébavku, kterou mi zpívala maminka, když jsem byla hodně malá. Snažím se co nejlépe napodobit její hlas, ale moje noty znějí falešně a chraplavě, ne jak si je pamatuji, takže se přestanu snažit.

Tady dole je tak vlhko. Voda stéká nade dveřmi a vyryla v černozelelé špíně na kameni rýhu. Vlasy mám mastné a nehty pokryté krví a špínou. Chtěla bych si je vydrbat dočista. Je divné, že ve svůj poslední den dokážu myslet jen na to, jak jsem špinavá? Kdyby tady byla moje malá sestřička, zamumlala by něco uklidňujícího a namočila mi ruce do teplé vody.

Pořád musím myslet na to, zda je v pořádku. Nepřišla mě navštívit.

Skloním hlavu do dlaní. Jak jsem mohla skončit takhle? Ale já to samozřejmě vím. To proto, že jsem vražedkyně.

Stalo se to před několika týdny, jedné bouřlivé noci ve vile mého otce. Nemohla jsem spát. V oknech mé ložnice se odrazil déšť a blesky. Ale ani bouřka nemohla přehlušit rozhovor v přízemí. Můj otec a jeho host mluvili samozřejmě o mně. Otcovy noční rozhovory byly pokaždé o mně.

Ve východní Dalii, kde žila moje rodina, jsem byla častým tématem debat. *Adelina Amouteru?* říkali všichni. *Aha, to je ta, co před desetiletím přežila horečku. Chuděra. Jejímu otci dá hodně práce ji provdat...*

Nikdy to neříkal proto, že bych nebyla *krásná*. Nejsem arogantní, jen upřímná. Moje chůva mi jednou řekla, že každý muž, který kdy spočinul pohledem na mé zesnulé matce, teď zvědavě čeká, jak její dvě dcery rozkvetou v ženy. Mojí mladší sestře Violettě bylo teprve čtrnáct, ale už spěla k dokonalosti. Na rozdíl ode mě zdědila Violetta matčin zdravý temperament a nevinný šarm. Líbávala mě na tváře, smála se, tančila a snila. Když jsme byly hodně malé, sedávaly jsme spolu v zahradě a ona mi vplétala do vlasů květy barvínku. Já jí zpívala. Ona vymýšlela hry.

Kdysi jsme se měly rády.

Můj otec nosíval Violettě šperky a díval se, jak tleská nadšením rukama, když jí je věšel na krk. Kupoval jí nádherné šaty, které přivázely lodě z nejbzdálenějších koutů světa. Vyprávěl jí příběhy a líbal ji na dobrou noc. Připomínal jí, jak je krásná, jak moc by mohla pozvednout postavení naší rodiny dobrým sňatkem, jak by mohla upoutat prince a krále, kdyby chtěla. Na Violettu už čekala fronta ctitelů dychtících získat její ruku a můj otec řekl každému z nich, aby byl trpělivý, že si ji nemůže vzít, dokud jí nebude sedmnáct. *Jaký starostlivý otec*, myslel si každý.

Violetta samozřejmě neunikla *vš*í otcově krutosti. Schválně jí koupil šaty, které byly moc těsné a škrtily ji. Rád viděl, jak jí krvácejí nohy v tvrdých botách s drahokamy, které jí nutil nosit.

Přesto ji miloval, i když po svém. Bylo to jiné, víte, protože ona byla jeho investice.

Já byla jiný případ. Na rozdíl od své sestry, požehnané zářivými černými vlasy, tmavýma očima a olivovou pletí, já

jsem vadná. A tím vadná myslím tohle: když mi byly čtyři, dosáhla krvavá horečka vrcholu a všichni v Kenettře v panice zabarikádovali své domy. Marně. Moje matka, sestra a já jsme horečkou onemocněly. Pokaždé se dalo poznat, kdo je nakažený – na jeho kůži, vlasech a řasách se objevily podivné, skvrnité obrazce přecházející z jedné barvy do druhé a z očí mu tekly růžové, krví zbarvené slzy. Pořád si pamatuji pach nemoci v našem domě, pálení brandy na mých rtech. Levé oko mi tak oteklo, že ho doktor musel vyjmout. Udělal to doruda rozžhaveným nožem a rozpálenou pinzetou.

Takže ano. Dalo by se říct, že jsem vadná.

Poznamenaná. *Malfetto*.

Zatímco moje sestra přežila horečku bez následků, já mám teď jen jizvu tam, kde bývalo mé levé oko. Sestřiny vlasy zůstaly lesklé a černé. Prameny *mých* vlasů se proměnily v podivné, měňavé stříbro, takže na slunci vypadají skoro bílé, jako zimní měsíc, a ve tmě se mění na tmavošedé pableskující hedvábí utkané z kovu.

Alespoň jsem dopadla lépe než matka. Ta, jako každý nakažený dospělý, zemřela. Pořád si pamatuji, jak jsem každou noc plakala v její prázdné ložnici a přála si, aby si horečka byla vzala místo ní otce.

Můj otec a jeho záhadný host stále rozmlouvali dole. Přemohla mě zvědavost, spustila jsem nohy z postele, po špičkách došla ke dveřím své ložnice a pootevřela dveře. Chodbu ozařovalo slabé světlo svící. Dole seděl můj otec naproti vysokému, ramenatému muži s vlasy prošedivělými na spáncích a svázanými na zátylku do krátkého, tradičního

ohonu. Samet jeho kabátu se ve světle černě oranžově leskl. Otcův kabát byl také sametový, ale látka na něm byla ošoupaná do tenka. Než naši zemi ochromila krvavá horečka, míval oblečení stejně luxusní jako jeho host. Ale teď? Je těžké udržet si zákazníky, když dobré jméno rodiny poskvřnila dcera, která je *malfetto*.

Oba muži pili víno. Otec musel být toho večera ve vyjednávací náladě, když otevřel jeden z našich posledních dobrých sudů.

Otevřela jsem dveře trochu víc, vyplížila se do chodby a posadila se s koleny pod bradou nad schody. Moje oblíbené místo. Někdy jsem předstírala, že jsem královna a že stojím tady na balkonu paláce a shlížím na své pokorné poddané. Teď jsem zvolila svůj obvyklý podřep. Jako po každé jsem se přesvědčila, že mi vlasy zakrývají jizvu. Moje ruka spočinula nemotorně na schodišti. Otec mi zlomil prsteníček a ten mi srostl křivě. Ani teď jsem ho nemohla správně ohnout okolo zábradlí.

Rozhovor naplnil mé uši.

„Nechci tě urazit, mistře Amouteru,“ řekl ten muž mému otci. „Byl jsi kupec s dobrou pověstí. Ale to už je dávno. Nechci, aby mě viděli uzavírat obchod s rodinou, kde je *malfetto* – přináší to smůlu, však víš. Je toho málo, co mi můžeš nabídnout.“

Otec zachoval na tváři úsměv. Úsměv pro obchodní transakci. „Ve městě jsou stále věřitelé, kteří se mnou spolupracují. Všechno vám vrátím, jakmile se provoz v přístavu zvýší. Tamouranské hedvábí a koření je tento rok velice žádané –“

Muž se zatvářil lhostejně. „Král je hloupý jako pes,“

opáčil. „A psi se nehodí na to, aby vládli říším. Obávám se, že přístavy budou ještě léta pomalé, a kvůli těm novým daňovým zákonům vaše dluhy jenom porostou. Jak byste mi mohl zaplatit?“

Můj otec se opřel na židli, srkl si vína a povzdechl si. „Musí být něco, co bych vám mohl nabídnout.“

Muž si zamyšleně prohlížel sklenici s vínem. Z drsných rysů jeho tváře mi přeběhl po zádech mráz. „Pověz mi o Adelině. Kolik nabídek jsi už na ni dostal?“

Otec se začervenal. Jako by nebyl už dost rudý z vína. „Žádosti o Adelininu ruku se zvlášť nehrnou.“

Muž se usmál. „Takže tvoji malou zrůdu nikdo nechce.“

Otec sevřel rty. „Není jich tolik, kolik bych si přál,“ přiznal.

„Co o ní říkají ostatní?“

„Ostatní nápadníci?“ Otec si promnul rukou obličej. Bylo mu trapné přiznat všechny mé vady. „Říkají pokaždé totéž. Nakonec dojde vždy na její... cejchy. Co můžu říct, pane? Nikdo nechce, aby mu porodilo dítě *malfetto*.“

Muž naslouchal a vydával soucitné zvuky.

„Slyšel jste poslední noviny z Estenzie? Dva šlechtice jdoucí domů z opery našli spálené na škvarek.“ Otec změnil přístup v naději, že ho ten cizí muž bude litovat. Sežehlé zdi, jejich těla rozteklá zevnitř ven. Všichni se *malfett* bojí, pane. Dokonce i vy váháte se mnou obchodovat. Prosím. Jsem bezmocný.“

Věděla jsem, o čem otec mluví. Zmiňoval se o velice zvláštních *malfettech* – vzácné hrstce dětí, které se uzdravily z krvavé horečky s jizvami mnohem temnějšími než ta moje, s dě-

sivými schopnostmi, které by neměly patřit do tohoto světa. Všichni mluví o těchto *malfettech* jen šeptem; většina se jich bojí a nazývá je demony. Ale *já* je tajně obdivuji. Lidé říkají, že dokážou vykouzlit oheň z ničeho. Umějí přivolat vítr. Umějí ovládat zvířata. Dokážou zabít a zmizet mrknutím oka.

Kdybyste propátrali černý trh, našli byste dřevěné destičky na prodej s *jejich* vyřezanými jmény, zakázané talismany, které údajně zajistí, že vás *oni* ochrání – nebo vám aspoň neublíží. Jejich jména znal každý, ať si o nich myslel cokoliv. Smrtka. Paní větru. Zloděj hvězd. Architekt.

Mladí vyvolení.

Muž potřásl hlavou. „Slyšel jsem, že dokonce i ti ctitelé, kteří Adelinu odmítají, na ni zírají nemocní touhou.“ Odmíchl se. „Pravda, její cejchy jsou... nešťastné. Ale krásná dívka je krásná dívka.“ V očích se mu zalesklo cosi podivného. Při tom pohledu se mi sevřel žaludek a přitiskla jsem bradu pevněji ke kolenům, jako na ochranu.

Otec se zatvářil zmateně. Napřímil se na židli a ukázal sklenicí na muže. „Chcete mi snad učinit nabídku za Adelinu ruku?“

Muž sáhl pod kabát, vytáhl malý hnědý váček a hodil ho na stůl. Dopadl s těžkým zazvoněním. Jako dcera kupce jsem byla s penězi dobře obeznámená – a podle lesku a velikosti těch mincí jsem poznala, že váček je naplněný po okraj zlatými talenty. Potlačila jsem vyjeknutí.

Zatímco otec třeštil oči na obsah váčku, muž se opřel a zamyšleně si srkl vína. „Vím o daních z majetku, které jste nezaplatil koruně. Vím o vašich nových dluzích. A já je všechny splatím výměnou za vaši dceru Adelinu.“

Otec se na něho pochybovačně zamračil. „Ale vy máte manželku.“

„Ano, mám.“ Muž se odmlčel a pak dodal: „Nikdy jsem neřekl, že si ji chci *vzít*. Pouze nabízím, že vás toho břemene zbavím.“

Otcův úsměv znejistěl. Cítila jsem, jak se mi odkrývá obličej. „Takže vy ji chcete jako svou... milenku?“

Muž pokrčil rameny. „Žádný příčetný šlechtic by neudělal z takhle poznamenané dívky svou manželku – nebylo by možné, aby se po mém boku účastnila společenských událostí. Musím dbát na svou pověst, mistře Amouteru. Ale myslím, že se dokážeme dohodnout. Ona bude mít domov a vy budete mít tohle zlato.“ Pozvedl ruku. „Pod jednou podmínkou. Chci ji *hned*, ne za rok. Nemám trpělivost čekat, dokud jí nebude sedmnáct.“

Uši mi naplnilo podivné bzučení. *Žádný* chlapec ani dívka se nesměl oddat jinému před sedmnáctým rokem věku. Ten muž žádal mého otce, aby porušil zákon. Vzepřel se bohům.

Otec pozvedl obočí, ale nic nenamítal. „Milenka,“ řekl nakonec. „Pane, musíte vědět, co tohle udělá s mou pověstí. To už bych ji mohl rovnou prodat do bordelu.“

„A jak je na tom vaše pověst teď? Jaké škody už napáchala na vašem jméně?“ Naklonil se dopředu. „Zajisté nechcete naznačit, že můj dům není nic víc než obyčejný bordel. Alespoň bude vaše Adelina patřit do urozené domácnosti.“

Když jsem se dívala, jak se otec napil vína, roztrásl se mi ruce. „Milenka,“ zopakoval.

„Uvažujte rychle, mistře Amouteru. Tahle nabídka se nebude opakovat.“

„Dejte mi chvílku,“ požádal ho otec úzkostlivě. Nevím, jak dlouho mlčení trvalo, ale když znovu promluvil, nadskočila jsem při tom zvuku. „Adelina by se k vám mohla hodit. Jste moudrý, že jste si toho všiml. Je hezká, i s těmi cejchy, a... kurážná.“

Muž zatočil vínem ve sklenici. „Já už ji zkrotím. Takže jsme domluveni?“

Zavřela jsem oko. Můj svět plaval v temnotě – představila jsem si tvář toho muže proti mé, jeho ruce na mém pasu, jeho odporný úsměv. Ani manželka ne. *Milenka*. Z toho pomýšlení jsem se příkrčila na schodech. Přes mlhu otupělosti jsem sledovala, jak si otec s mužem potřásl rukou a připil. „Domluveno,“ řekl neznámému. Bylo vidět, že mu z ramen spadlo velké břímě. „Zítرا bude vaše. Jen to... držte v tajnosti. Nechci, aby mi na dveře zaklepali Inkvizitoři a dali mi pokutu za to, že jsem ji poslal z domova moc mladou.“

„Ona je *malfetto*,“ opáčil muž. „Nikdo se o ni nebude starat.“ Natáhl si rukavice a jedním elegantním pohybem se zvedl ze židle. Otec se uklonil. „Ráno pro ni pošlu kočár.“

Když ho otec doprovázel ke dveřím, odkradla jsem se do své ložnice a rozřesená zůstala stát ve tmě. Můj obličej zůstal bez výrazu. Už jsem na to měla být zvyklá, tak proč jsem otcova slova stále cítila jako dýku v srdci? Co mi to jednou pověděl? *Moje ubohá Adelino*, řekl a pohladil mě prstem po tváři. *Kdo by mohl chtít malfetto, jako jsi ty?*

Budu v pořádku, přesvědčovala jsem se. *Aspoň se zbavím otce. Nebude to tak zlé*. Ale i když jsem uvažovala takhle, cítila jsem tíhu na hrudi. Zнала jsem pravdu. *Malfetta* jsou

nechtěná. Obávaná. Nosí smůlu. Ten muž mě odkopne, jakmile se mě nabaží.

Můj pohled bloudil po ložnici a nakonec se zastavil na okně. Tep mi na okamžik zpomalil. Došla jsem k němu. Dešť kreslil po skle klikaté čáry, ale i přes ně jsem viděla tmavomodrou siluetu města Dalia, řady cihlových věží s kupolemi a kostkami dlážděné uličky, mramorové chrámy, doky, kde se svah města mírně sklání do moře, kde za jasných nocí kloužou po vodě gondoly se zlatými lampami, kde hřmí vodopády ohraničující jižní Kenettru. Toho večera se oceán vztekle vzdouval, o okraj města se tříštila bílá pěna a zaplavovala kanály.

Dlouho jsem hleděla z okna bičovaného deštěm.

Dnes. Dnes je ta noc.

Doběhla jsem ke své posteli, sklonila se a vytáhla pytel, který jsem vyrobila z prostěradla. Uvnitř bylo kuchyňské stříbro, vidličky a nože, svícny, ryté talíře, cokoliv, co jsem mohla prodat, abych měla na jídlo a úkryt. To je další věc, kterou se mohu pochlubit. Jsem zlodějka. Celé měsíce jsem kradla po domě, co mi přišlo pod ruku, a schovávala to pod postelí, abych se připravila na den, kdy nesnesu dál žít s otcem. Nebylo toho moc, ale spočítala jsem si, že když to prodám správnému překupníkovi, mohla bych skončit s několika zlatými talenty. Dost, abych aspoň několik měsíců vyžila.

Pak jsme spěchala ke svému prádelníku, vytáhla náruč hedvábí a chvatně posbírala všechny šperky, které mi padly do oka. Mé stříbrné náramky. Perlový náhrdelník po matce, který sestra nechtěla. Safírové náušnice. Popadla jsem dva dlouhé pruhy hedvábí, které tvoří tamouranský turban. Na

útěku jsem si musela zakrýt své stříbrné vlasy. Pracovala jsem s horečnou soustředěností. Přidala jsem do pytle šperky a šaty, ukryla ho za postel a obula si své jezdecké boty z měkké kůže.

Pak jsem se posadila a čekala.

O hodinu později, když se otec odebral na lože a dům ztichl, jsem popadla pytel. Doběhla jsem k oknu a přitiskla na ně dlaně. Opatrně jsem odsunula levou tabuli ke straně a otevřela ho. Bouřka trochu polevila, ale déšť byl stále dost hustý na to, aby přehlušil mé kroky. Naposledy jsem se ohlédla přes ramena ke dveřím své ložnice, jako bych čekala, že do nich vstoupí otec. *Kam jdeš, Adelino?* řekne. *Pro dívku jako ty venku nic není.*

Zaženu ten hlas z hlavy. Ať si ráno zjistí, že jsem pryč, jeho nejlepší šance na splacení dluhů. Zhluboka jsem se nadechla a prolezla otevřeným oknem. Paže mi bičoval studený déšť, ze kterého mi naskakovala husí kůže.

„Adelino?“

Prudce jsem se ohlédla za tím hlasem. Za mnou stála ve dveřích dívčí postava – moje sestra Violetta, která si stále mnula z očí spánek. Zírala na otevřené okno a pytel na mém rameni a já si na hrozný okamžik pomyslela, že pozvedne hlas a zavolá otce.

Ale Violetta mě pozorovala beze slova. Pocítila jsem bodnutí viny, po němž následoval záblesk roztrpčení. Já blázen. Proč bych měla cítit lítost k někomu, kdo mě viděl už tolikrát trpět? *Mám tě ráda, Adelino,* říkávala, když jsme byly malé. *Tatínek tě má taky rád. Jenom ti to neumí dát najevo.* Proč jsem litovala sestru, která byla cenná?

Přesto jsem k ní po špičkách doběhla, vzala její ruku do mých a položila jí štíhlý prst na rty. Znepokojeně na mě pohlédla. „Měla by ses vrátit do postele,“ zašeptala po chvilce. Ve slabém nočním světle jsem viděla lesk její vlasů, oči jako z mramoru, jemnou pleť. Její krása byla tak čistá. „Bude s tebou zle, jestli tě otec najde.“

Stiskla jsem jí ruku silněji a pak se dotkla čelem jejího. Dlouhý okamžik jsme stály nehybně a zdálo se, jako bychom byly znovu děti opírající se o sebe. Violetta se ode mě obvykle po chvilce odtáhla, protože věděla, že otec nerad vidí, jak jsme si blízké. Tentokrát se mě však držela. Jako by věděla, že tahle noc je něčím jiná. „Violetto,“ zašeptala jsem, „pamatuješ, jak jsme otci lhaly o tom, kdo rozbil jednu z jeho nejlepších váz?“

Sestra přikývla k mému rameni.

„Potřebuju, abys to pro mě udělala znova.“ Odtáhnou se natolik, abych jí mohla zastrčit za ucho pramen jejích vlasů. „Neříkej ani slovo.“

Neodpověděla; jen polkla a pohlédla chodbou k otčovým pokojům. Její nenávisť nebyla stejná jako ta moje a pomyslení, že se vzpírá jeho učení – že je pro mě moc dobrá, že mít mě ráda je bláznovství, naplnilo její oči vinou. Nakonec přikývla. Měla jsem pocit, jako by mi spadla z ramen tíha, jako by mi dovolila jít. „Buď tam venku opatrná. Drž se. Hodně štěstí.“

Vyměnily jsme si poslední pohled. *Mohla bys jít se mnou, pomyslela jsem si. Ale vím, že bys to neudělala. Jsi příliš vystrašená. Usmívej se dál na šaty, které ti otec kupuje.* Přesto mé srdce na chvíli změklo. Violetta byla vždycky

hodné děvče. Nic z toho si sama nevybrala. *Opravdu ti přeju šťastný život. Doufám, že se zamiluješ a dobře vdáš. Sbohem, sestřičko.* Neodvážila jsem se čekat, zda řekne ještě něco. Obrátila jsem se, došla zpátky k oknu a vylezla na římsu v prvním patře.

Skoro jsem uklouzla. V dešti bylo všechno kluzké a moje jezdecké boty se neměly na okraji římsy čeho zachytit. Z pytle mi vypadlo několik kusů stříbra a zarachotilo dole na zemi. *Nedívej se dolů.* Prošla jsem po římse k balkonu a spustila jsem se dolů, dokud mě nedržely na římse jen třesoucí se ruce. Zavřela jsem oči a pustila se.

Když jsem dopadla, podlomily se mi nohy. Náraz mi vyrazil dech z hrudi a na okamžik jsem mohla jen ležet před naším domem, promočená a s bolavými svaly, a bojovat o vzduch. K obličejí se mi lepily prameny vlasů. Odhrnula jsem je stranou a začala lézt po čtyřech pryč. V dešti se všechno kolem mě lesklo, jako bych byla v nějaké noční můře, z níž jsem se nemohla probudit. Soustředila jsem se jen na nejbližší okamžiky. Musela jsem zmizet, než otec zjistí, že jsem odešla. Nakonec jsem se vyhrabala na nohy a rozběhla se jako mátoha k našim stájím. Když jsem vstoupila dovnitř, koně nervózně přešlapovali, ale odvázala jsem svého oblíbeného hřebce, pošeptala mu několik uklidňujících slov a osedlala ho.

Vyjeli jsme do bouřky.

Hnala jsem ho kupředu, dokud jsme nenechali otcovu vilu za sebou a nevjeli na kraj dalijského tržiště. Trh byl zcela opuštěný a zalitý kalužemi – nikde jsem nebyla ve městě v takové hodině a prázdnota prostoru obvykle se hemžícího lidmi mě znervózňovala. Kopyta se mu bořila do

bahna. Sklouzla jsem ze sedla, pohladila hřebce po krku, abych ho uklidnila, a snažila se vést jej dopředu.

Pak jsem to uslyšela. Zvuk kopyt dusajících za mnou.

Strnula jsem na místě. Nejprve se zdál být vzdálený – skoro úplně ho přehlušovala bouřka – ale pak začal být ohlušující. Moje ruce přestaly hladit hřebcův krk a místo toho zoufale sevřely jeho promočenou hřívu. Že by to Violetta nakonec přece jen pověděla otcí? Třeba uslyšel zvuk stříbra padajícího z okna.

A než jsem stačila pomyslet na cokoliv jiného, uviděla jsem ho a krev mi při tom pohledu ztuhla v žilách. Můj otec se vynořil z mlhy deštivé půlnoci a jeho planoucí pohled se upřel přímo na mě. Za celá ta léta jsem nikdy neviděla v jeho tváři takový vztek.

Obrátila jsem se, abych se vyhoupla zpátky na hřebce, ale nebyla jsem dost rychlá. V jednom okamžiku se otcův kůň řítit přímo na mě a v dalším byl otec *tady*, jeho boty cákly do kaluže a jeho kabát se svezl za ním. Sevřel mi paži rukama jako ocelovými pouty.

„Co to děláš, Adelino?“ zeptal se. Ten hlas zněl strašidelně klidně.

Pevně jsem zavřela oči a marně se pokusila vytrhnout, ale stiskl mě ještě pevněji, až jsem vykřikla bolestí. Otec silně zatáhl, já se zapotácela, ztratila rovnováhu a svalila se mu k nohám. Do obličeje mi cáкло bahno. Slyšela jsem jen hukot deště a temnotu v jeho hlasu.

„Vstaň, ty nevděčná malá zlodějko,“ sykl mi do ucha a trhnutím mě zvedl. Pak přešel na uklidňující tón. „Tak pojď, má lásko. Vypadáš hrozně. Odvezu tě domů.“

Probodla jsem ho pohledem a vší silou trhla paží. Prsty mu sklouzly po mokré kůži, předloktím mi projela palčivá bolest a na okamžik jsem byla volná.

Ale pak jsem ucítila, jak sevřel v ruce hrst mých vlasů. Vyjekla jsem a zamávala rukama ve vzduchu. „Tak nedůtklivá. Proč nemůžeš být víc jako tvoje sestra?“ zamumlal, potřásl hlavou a vlekl mě ke svému koni. Paží jsem uhodila do pytle, který jsem přivázala k sedlu, a lesklé stříbro se s hromovým rachotem vysypalo na zem. „Kam jsi chtěla jet? Kdo jiný by tě *chtěl*? Lepší nabídku nikdy nedostaneš. Uvědomuješ si, kolik ponížení jsem protrpěl, když jsem musel odmítnat žádosti o tvoji ruku? Uvědomuješ si, jak bylo pro mě těžké omlouvat se za tebe?“

Vykřikla jsem. Zaječela jsem z plných plic v naději, že můj křik probudí lidi spící v okolních domech, a ti se stanou svědky této scény. Udělají něco? Otec mi sevřel vlasy pevněji. Hlavou mi projela palčivá bolest.

„Teď půjdeš se mnou domů,“ zavrčel a na okamžik se zarazil, aby na mě pohlédl. „Hodné děvče. Tvůj otec ví nejlíp, co je pro tebe dobré.“

Zaskřípala jsem zuby a opětovala jeho pohled. „Nenávidím tě,“ zašeptala jsem.

Otec mě surově udeřil přes tvář. Před očima se mi roztančily hvězdičky. Zapotácela jsem se a skácela do bahna. Otec mě stále držel za vlasy. Trhl jimi tak silně, že jsem cítila, jak se z kůže vyrvalo několik pramenů. *Zašla jsem příliš daleko*, pomyslela jsem si náhle v mlze hrůzy. *Zahnala jsem ho do kouta*. Můj svět plaval v oceánu krve a deště. „Jsi moje hanba,“ pošeptal mi do ucha a naplnil ho svou ledou-

vou zuřivostí. „Ráno odejdeš a tak mi pomoz, nebo tě radši *zabiju*, než ten obchod zmaříš.“

Něco se ve mně zlomilo. Zkroutila jsem rty v úšklebku.

Přival energie, oslepující světlo promísené s nejtemnějším větrem. Náhle jsem viděla všechno, jako by dešť okolo mě zmrzl ve vzduchu, a otec stál bez hnutí přede mnou, jeho šklebící se obličej na šířku vlasu od mého, naše okolí ozářené měsíčním světlem tak jasným, že smylo ze světa barvu a všechno zůstalo jen černé nebo bílé. Kapky vody visely ve vzduchu. Milion třpytících se vláken spojoval všechno se vším.

Něco hluboko ve mně mi řeklo, abych za ta vlákna zatahala. Svět okolo nás zmrzl, a pak, jako kdyby se moje mysl vyplazila z těla do země, vyrostly z bahna černé postavy s pokroucenými, svíjejícími se těly, krvavýma očima upřenými přímo na otce, ústy plnými tesáků táhnoucími se přes celé přízračné tváře a rozdělující tváře ve dvě. Otec strnul uprostřed pohybu. Jeho vytřeštěné oči těkaly zmateně po přízracích belhajících se k němu. Pustil mě. Padla jsem na zem a plazila se od něho tak rychle, jak jsem dokázala. Choulila jsem se uprostřed těch černých, přízračných postav, bezmocná i mocná zároveň, a dívala se, jak mě mýjely.

Jsem Adelina Amouteru, šeptaly preludy mému otci a vyslovovaly mé nejděsivější myšlenky sborem hlasů zčernalých nenávistí. Mou nenávistí. Nikomu nepatřím. Přísahám, že této noci odvrhnu všechno, co jsi mě učil. Stanu se silou, jakou tento svět nikdy nepoznal. Získám takovou moc, že už se mi nikdo neodváží ublížit.

Shromáždily se okolo něho. *Počkejte*, chtěla jsem vykřik-

nout, přestože mou hrud' zaplavilo podivné vzrušení. *Počkejte, stůjte*. Ale přízraky mě ignorovaly. Otec křičel, zoufale odrazil jejich kostnaté, natažené prsty, a pak se otočil a rozběhl. Slepě. Narazil hrudí na svého koně a svalil se po zádech do bahna. Jeho kůň divoce zařehotal a v očích se mu objevila bělma. Vzepjal se na zadních, okamžik hrabal kopyty ve vzduchu –

A pak jeho kopyta dopadla. Přímo na otcovu hrud'.

Otcův křik náhle utichl. Jeho tělo zachvátila křeč.

Přízraky okamžitě zmizely, jako by tam nikdy nebyly. Děšť se začal znovu valit, bouře vysílala blesky a hrom mi otrásal kostmi. Otcův kůň se snažil vymanit z jeho rozdrčeného těla a ničil ho ještě víc. Pak pohodil hlavou a odcválal do deště. Žilami mi proudil žár a led, ve svalech mi cukalo. Ležela jsem v bahně, chvěla se a v šoku zírala na ten hrůzný obraz – mrtvolu ležící několik kroků ode mě. Přerývané jsem dýchala a kůže na hlavě mě páčila strašnou bolestí. Po obličejí mi stékala krev. Můj nos naplnil pach železa – nedokázala jsem poznat, zda vychází z mých ran nebo z otcových. Čekala jsem a připravovala na to, že se ty iluze objeví znovu a obrátí svou zášť proti mně, ale to se nestalo. *Nikdy neexistovaly. Počkejte, stůjte*. Vymnula jsem si z oka vodu.

Co jsem to udělala? Co jsem to vykouzlila?

„Já to nechtěla,“ vydechla jsem, aniž bych věděla, na koho mluvím. Očima jsem přeskakovala po oknech domů v hrůze, že se z každého dívají lidé, ale nikdo tam nebyl. Bouře mě přehlušila. Odtáhla jsem se od otcova těla. *Tohle je celé špatně*.

Jenže to byla lež. Věděla jsem to, dokonce i tehdy. Vidíte, jak moc jsem byla po otci? Vychutnávala jsem si každý okamžik. „Já to nechtěla!“ vykřikla jsem znovu ve snaze přehlušit svůj vnitřní hlas. Ale má slova se slila do pisklavého zadrmlení. „Chtěla jsem jenom utéct – jenom jsem chtěla – uniknout – nechtěla jsem – nechci –“

Nemám tušení, jak dlouho jsem tam té noci strnule ležela. Vím jenom, že jsem nějak našla sílu vyhrabat se na nohy. Chvějícími se prsty jsem posbírala rozsypané stříbro, vrátila ho do pytle a vytáhla se do sedla svého hřebce. Pak jsem odjela a nechala za sebou masakr, který jsem způsobila. Utekla jsem od otce, jehož jsem zavraždila. Uprchla jsem tak rychle, že jsem se ani nezamyslela nad tím, zda mě přeci jen někdo nesledoval z okna.

Jela jsem celé dny. Cestou jsem prodala ukradené stříbro laskavému hostinskému, soucitnému farmáři a dobrosrdečnému pekaři, až jsem nakonec nashromáždila malý váček talentů, které mi měly zajistit potravu, dokud nedojezu do dalšího města. Mým cílem byla Estenzia, velký přístav na severu, korunní klenot Kenettry, město desetitisíců lodí. Město dost velké na to, aby se hemžilo *malfetty*. Doufala jsem, že tam budu v bezpečí, tak daleko od toho všeho, aby mě nikdo nenašel.

Ale pátého dne mě konečně přemohla únava – nebyla jsem žádný voják, nikdy jsem nejela tak daleko. Zhroutila jsem se v deliriu před vraty jedné farmy.

Vyšla se na mě podívat nějaká žena. Na sobě měla čistý hnědý šat a pamatuji si, že si mě tak podmanila její mateřská krása, že mé srdce okamžitě naplnila důvěra. Vztáhla

jsem k ní třesoucí se ruku, jako bych se chtěla dotknout její kůže.

„Prosím,“ zašeptala jsem popraskanými rty. „Potřebuju si někde odpočinout.“

Žena se nade mnou slitovala. Vzala mi obličej do svých měkkých, chladných dlaní, dlouze si prohlédla mé cejchy a přikývla. „Pojď se mnou, dítě,“ řekla. Odvedla mě na půdu jejich stodoly, ukázala mi, kde budu spát, a po jídle složeném z chleba a tvrdého sýra jsem okamžitě upadla do bezvědomí s pocitem, že jsem v bezpečí.

Ráno mě probudily hrubé ruce tahající mě ze sena.

Roztřásla jsem se strachy, mrkáním vyhnala z oka spánek a uviděla, jak na mě hledí dva vojáci Inkvizice v bílém brnění a pláštích lemovaných zlatem, s tvářemi tvrdými jako kámen. *Královští strážci pořádku*. V zoufalství jsem se snažila přivolat stejnou sílu, jakou jsem cítila, než otec zemřel, ale tentokrát mnou energie neproudila, svět se nezměnil na černobílý a ze země nevyrostly žádné přízraky.

Vedle Inkvizitorů stála nějaká dívka. Musela jsem se na ni chvíli dívat, než jsem konečně uvěřila svému zraku. Violetta. Moje mladší sestra. Vypadala, jako by byla plakala, černé kruhy pod očima jí ubíraly na dokonalosti. Na tváři měla modročernou modřinu.

„Je to tvoje sestra?“ zeptal se jí jeden z Inkvizitorů.

Violetta na ně mlčky pohlédla, jako by mě odmítala udat – ale Violetta nikdy neuměla dobře lhát a v jejich očích se dalo snadno vyčíst, že mě poznává. Někdy přemýšlím, jestli to neudělala schválně, nezahladila mě tak, aby to jako zrada vůbec nevypadalo.

Inkvizitoři ji odstrčili stranou a soustředili se na mě. „Adelino Amouteru,“ řekl ten druhý, zatímco mě vytáhl na nohy a pevně mi spoutal ruce za zády. „Z nařízení krále jsi zatčena –“

„Byla to nehoda!“ vyhrkla jsem na protest. „Ten děšť, kůň –“

Inkvizitor mě ignoroval. „Za vraždu svého otce, pana Martina Amouteru.“

„Říkali jste, že když se za ni přimluví, pustíte ji!“ vyštěkla na ně Violetta. „Přimlouvám se na za ni! Je nevinná!“

Na okamžik se zarazili, když mě sestra popadla za paži. Pohlédla na mě očima plnýma slzí. „Je mi to tak líto, moje Adelinetto,“ zašeptala zoufale. „Tak moc *líto*. Byli ti na stopě – nikdy jsem jim nechtěla pomáhat –“

Ale pomohla jsi. Odvrátila jsem se od ní, ale pak jsem stejně popadla na oplátku za paži ji, dokud nás Inkvizitoři neodtrhli. Chtěla jsem jí říct: *Zachraň mě. Musíš najít nějaký způsob.* Ale nezmohla jsem se na slovo. Já, já, já. Možná jsem byla stejně sobecká jako otec.

To bylo před týdný.

Ted' víte, jak jsem skončila tady, připoutaná ke zdi ve vlhké kobce bez oken a světla, bez soudu, bez jediné duše na celém světě. Takhle jsem poprvé poznala své schopnosti a ocitla se tvář v tvář konci svého života s otcovou krví na rukou. Jeho duch mi stále dělá společnost. Pokaždé, když se probudím z horečného snu, vidím ho stát v koutě své

cely, jak se mi směje. *Pokusila ses mi utéct, říká, ale já tě našel. Ty jsi prohrála a já vyhrál.* Říkám mu, že jsem ráda, že je mrtvý, ale on odpovídá, že on ne. Říkám mu, aby odešel, ale zůstává.

Ale na tom stejně nezáleží. Zítra ráno umřu.

Enzo Valenciano

Holubice přiletí pozdě večer. Přistane na jeho ruce v rukavici. Obrátí se na balkonu a odnese ji dovnitř. Tam sejme holubici z nohy malý kousek pergamenu, pohladí ptáka po krku rukavicí se skvrnami od krve a rozmotá zprávu. Je napsaná krásným, splývavým rukopisem.

Našel jsem ji. Přijed' hned do Dalie.

Tvůj věrný posel

Nezmění výraz, ale složí pergamen a zasune ho pod chránič předloktí. V noci je v jeho očích jen temnota a stíny.

Čas jednat.

Myslí si, že mě udrží venku,
ale nezáleží na tom,
kolik zámků pověsí na vchod. *Vždycky* jsou nějaké jiné dveře.

– Zloděj, který ukradl hvězdy *od Tristana Chirsleyho*

Adelina Amouteru

Roky v temné chodbě. Zastaví se přímo před mojí celou a Inkvizitor strčí dovnitř otvorem ve spodní části dveří misku s ovesnou kaší. Ta sklouzne do černé kaluže v koutě kobky a špinavá voda špláchne do jídla. Jestli se tomu tak dá říkat.

„Tvoje chutné jídlo,“ oznámí přes dveře. Poznám, že už odchází, jako by se nemohl dočkat, až bude ode mě co nejdál. „Radši se najez, malá *malfetto*. Za hodinu si pro tebe přijdu.“

Jeho kroky tichnou, dokud neumlknou úplně.

Z vedlejší cely na mě zavolá slabý hlas. Po zádech mi přeběhne mráz. „Děvče,“ zašeptá. „*Děvče*.“ Když neodpovím, zeptá se: „Povídá se, že jsi jedna z nich. Jedna z Mladých vyvolených.“

Ticho.

„Tak co?“ řekne hlas po chvíli. „Jsi? Jsi jedna z nich?“

Mlčím.

Zasměje se smíchem vězně zavřeného tak dlouho, že začíná přicházet o zdravý rozum. „Inkvizitoři říkají, že jsi přivolala síly démona. No? *Opravdu?* Proměnila tě krvavá horečka?“ Hlas se zlomí a zabrouká několik veršů lidové písně, kterou neznám. „Třeba bys mě odsud mohla dostat. Co myslíš? Vytáhnout mě z téhle díry?“ Jeho slova se opět rozplynou v záchvatu smíchu.

Ignoruji ho, jak jen dokážu. Mladí vyvolení. Ta představa je tak absurdní, že ucítím náhlé nutkání rozesmát se se svým šíleným spoluvězněm.

Přesto se pokusím ještě jednou přivolat ty podivné přízraky, které jsem viděla té noci. Opět bez úspěchu.

Hodiny plynou. Vlastně nemám ani ponětí, jak dlouho tam jsem. Víím jenom, že nakonec uslyším kroky několika vojáků scházejících po točitých kamenných schodech. Ten zvuk se blíží, až zaslechnu zaskřípání klíče v zámku dveří své cely a zavržení pantů. *Jsou tady.*

Do cely vstoupí dva Inkvizitoři. *Tohle není skutečné. Tohle je noční můra.* Ale není to noční můra. Je to skutečné.

Vlečou mě nahoru po schodech. Jedno patro, dvě patra, tři. Tak hluboko pod zemí jsem byla. Tady už je na Inkviziční věž lepší pohled – patra se mění z vlhkého, mechem porostlého kamene na mramor, stěny zdobené sloupy, tapisériemi a kruhovým znakem Inkvizice, věčným sluncem. Teď konečně slyším hluk přicházející zvenčí. Křik, skandování. Srdce mi vyskočí do krku a já se náhle ze všech sil zapřu nohama a moje zničené jezdecké boty marně vržou o podlahu.

Inkvizitoři mi trhnou silněji za paže a přinutí mě započít se dopředu. „Jdi dál, holka,“ utrhne se na mě jeden z nich zpod své kápě.

Pak vyjdeme z věže a svět na okamžik zmizí v oslepující bílé záři. Zamžourám. Musíme být na centrálním náměstí, kde se konají trhy. Skrz slzy rozeznám oceán lidí, kteří se přišli podívat na mou popravu. Obloha je nádherná, protivně modrá, oblaka spalující svou jasností. O kus dál se tyčí černý železný kůl uprostřed vyvýšeného dřevěného pódia, na němž čeká řada Inkvizitorů. I odsud rozeznám, jak se jim na hrudních štítech lesknou jejich kruhové emblémy, a jejich ruce v rukavicích spočívající na jílcích mečů. Ještě víc se snažím táhnout za sebou nohy.

Z davu se ozve bučení a vzteklé výkřiky, když mě Inkvizitoři přivedou blíž k popravčímu pódium. Někteří po mně házejí shnilé ovoce, zatímco jiní mi plivají do tváře urážky a kletby. Jsou oblečení v cárech, roztrhaných botách a špinavých hábitech. Tolik chudáků a zoufalců se přišlo podívat, jak trpím, aby na chvílku zapomnělo na svůj život v hladu. Sklopím zrak. Svět mi splývá ve šmouhu a nedokážu myslet. Kůl, který se zdál být tak daleko, se teď plynule přibližuje.

„Démon!“ zaječí na mě jeden člověk.

Do obličeje mě udeří něco malého a ostrého. Asi kámen.
„Je to stvoření zla!“

„Nositelka neštěstí!“

„Zrůda!“

„Příšera!“

Zavřu oko tak pevně, jak jen dokážu, ale v mé mysli

všichni na náměstí vypadají jako můj otec a všichni mají jeho hlas. *Nenávidím vás*. Představím si, jak svírám rukama jejich hrdla, škrtím je a umlčuji jednoho po druhém. Chci klid a ticho. Něco se ve mně zvedne – snažím se to uchopit – ale energie zmizí, jakmile se objeví. Začnu přerývaně lapat po dechu.

Nevím, jak dlouho trvá dojít k pódiu, ale šokuje mě, že už jsme tam. V tom okamžiku jsem tak slabá, že nedokážu vyjít po schodech, proto mě jeden z Inkvizitorů nakonec zvedne a bez dlouhých cavyků si mě přehodí přes rameno. Tady nahoře se cítím tak nechráněná. Postaví mě na prkna pódia a postrčí ke kůlu.

Kůl je vyrobený z černého železa, tucetkrát silnější než mužská paže, a z jeho vrcholu visí oprátka. Na stranách sloupu se houpají řetězy na ruce a nohy. Jeho spodní část zakrývá hromada dříví. Vidím to všechno jako v mlze.

Strčí mě ke kůlu, zacvaknou mi řetězy na zápěstích a kotničích a natáhnou přes hlavu oprátku. Někteří lidé v davu na mě dál pokřikují nadávky. Jiní metají kameny. Těkám zoufale pohledem po střeších obklopujících náměstí. Řetězy mě chladí na kůži. Znovu a znovu se marně snažím přivolat něco, co by mě mohlo zachránit. Třesu se, až mé řetězy rachotí.

Podívám se na ostatní Inkvizitory. Mé oko se zastaví na nejmladším z nich. Stojí vpředu a uprostřed pódia, záda rovná a bradu zvednutou, ruce založené za zády. Jeho tvář vidím jen z profilu.

„Mistr Teren Santoro,“ představí ho teď formálně jeden z Inkvizitorů. „Nejvyšší Inkvizitor Kenettry.“

Mistr Teren Santoro? Znovu na toho mladého muže po-

hlédnu. Nejvyšší kenetterský Inkvizitor se přišel podívat, jak umírám?

Teren ke mně přistoupí klidnými, sebejistými kroky. Od-
táhnu se od něho, dokud se mi záda nepřítisknou k želez-
nému kůlu. Mé řetězy zvoní o sebe. Skloní se, aby se setkal
s mým pohledem. Jeho bílý plášť zdobí víc zlata, než jsem
viděla u ostatních, je to oděv nepochybně odpovídající jeho
postavení, a od jednoho ramene k druhému mu visí pro-
pracovaný řetěz se zlatými křídly. Je překvapivě mladý.
Jeho vlasy mají barvu pšenice, jsou dost světlé na Kenetra-
na a jejich účes jsem v jižní Kenettře moc často nevidala –
kratší po stranách, plnější na vrcholku, s tenkým culíkem
obtočeným zlatou spirálou táhnoucím se po šíji. Jeho obličej
je hubený a jako tesaný z mramoru, pohledný ve své chlad-
nosti, a oči jsou bleděmodré. *Velmi* bleděmodré. Tak bledé,
že se na světle zdají být bezbarvé. Je v nich něco, z čeho mi
přeběhne po zádech mráz. V těch očích je šílenství, něco
násilného a divokého.

Jednou rukou v jemné rukavici mi odhrne z tváře prame-
ny vlasů a pak mi zvedne bradu. Prohlédne si zjizvenou po-
lovinu mého obličej. Koutky jeho úst se zvednou v podiv-
ném, skoro soucitném úsměvu.

„Jaká škoda,“ řekne. „Byla bys moc hezká.“

Vytrhnu bradu z jeho sevření.

„A jsi temperamentní.“ Hlasem oplývajícím lítostí řekne:
„Nemusíš se bát.“ Pak tiše, s tváří blízko mé: „Najdeš vy-
koupení v Podsvětí.“

Pak ode mě ustoupí, obrátí se k davu a zvednutými pažemi
požádá o ticho. „Uklidněte se, moji přátelé! Jsem si jistý, že

jste plni vzrušení.“ Když se hluk davu ztiší na šum, napřímí se a odkašle si. Jeho slova se rozlehnou po náměstí: „Někteří z vás si možná všimli nedávného nárůstu zločinnosti v našich ulicích. Zločiny páchané lidmi – pokřivenými napodobeninami lidí –, kteří se cítí být víc než jen... lidmi. Někteří z vás si je zvykli nazývat ‚Mladými vyvolenými‘, jako by za něco *stáli*. Jejich výstřelky vás možná přivedly k myšlence, že i *vy* se můžete bouřit proti vašemu králi, že můžete plivat do tváří jeho vojákům.“

Teren se ohlédne na mě. „Někteří z vás si možná myslí, že tyhle zločiny znamenají, že Inkviziční osa ztrácí svou moc, že nejsme schopni zabránit těmto takzvaným *vyvoleným* v ničení našich měst.“ Na náměstí se rozhostilo mrtvolné ticho. „Dovolte, abych vás ujistil, že až tyto demony najdeme, předhodíme je spravedlnosti. Vražda musí být potrestána.“ Rozhlédne se po davu: „Inkvizice je tady proto, aby vás chránila. Ať je tohle varováním pro vás všechny.“

Chabě bojuji se svými řetězy. Nohy se mi podlamují. Chci ukrýt své tělo před všemi těmi lidmi, ukrýt své chyby před jejich zvědavýma očima. Je Violetta někde v tom davu? Prohlížím jednotlivé tváře a pátrám po nich, pak obrátím zrak k obloze. Je krásný den – jak může obloha vůbec být takhle modrá? Něco vlhkého se mi skutálí po tváři. Chvěje se mi ret.

Bože, dej mi sílu. Tolik se bojím.

Teren vezme od jednoho ze svých mužů zapálenou pochodeň. Obrátí se ke mně. Při pohledu na oheň mi projede žilami nová vlna hrůzy. *Jak moc to musí bolet, když oheň stravuje celé vaše tělo?*

Dotkne se prsty čela ve formálním gestu rozloučení. Pak

hodí pochodeň na hromadu dřeva u mých nohou. Vylétne sprška jisker a suché klestí okamžitě vzplane. Dav propukne v jásot.

Zasáhne mě nával zuřivosti smíšené se strachem. *Dnes tady nezemřu.*

Tentokrát sáhnu hluboko do své mysli a konečně uchopím tu podivnou sílu, kterou jsem hledala. Moje srdce se okolo ní zoufale sevře.

Svět se zastaví.

Plameny zmrznou, jejich stopy zůstanou nakreslené jako nehybné šmouhy. Černé a bílé barvy visící ve vzduchu, oblaka přestanou plynout a vánek na mé kůži odumře. Tere noví pohasne úsměv na tváři, když se na mě ohlédne. Dav stojí bez hnutí, zmatený.

Pak mi něco praskne v hrudi. Svět zaklapne zpátky na místo – plameny znovu vyskočí ze dřeva. A modré nebe nade mnou se zhroutí do temnoty.

Mraky zčernají. Jejich obrysy získají podivné, děsivé tvary a skrze to všechno stále svítí slunce, strašidelný jasný paprsek proti půlnoční obloze. Dav křičí, zatímco noc padá na nás všechny, a Inkvizitoři tasí své meče, hlavy zvednuté nahoru jako my ostatní.

Nemohu popadnout dech. Nevím, jak to zastavit.

Uprostřed tmy a paniky se na obloze cosi pohne. A zničehonic se černé mraky rozprchnou do milionu pohybujících se skvrn, které víří po obloze a pak se začnou sypat dolů na dav. Noční můra z *kobylek*. Řítí se na nás s nemilosrdnou účinností a jejich bzučení přehlušuje jekot davu. Inkvizitoři po nich marně máchají meči.

U nohou mi hučí oheň a jeho žár mě spaluje. *Jde po mně – stráví mě.* Když se odtahuju od plamenů, všimnu si podivné věci. Kobylky v mém okolí prolétají přímo mým tělem, jako kdyby tam vůbec nebylo. Vzhlednu ke scéně přede mnou – kobylky prolétají i Inkvizitory stejně jako splašeným davem pode mnou.

Tohle je jen iluze, uvědomím si náhle. Stejně jako přízračné postavy, které napadly mého otce. Nic z toho není skutečné.

Jeden Inkvizitor se potácivě zvedne na nohy a s planoucíma očima na mě namíří svůj meč. Vrhne se ke mně. Najdu poslední zásobu síly a trhnu řetězy, jak jen dokážu. Po zápěstích mi začne stékat horká krev. Zatímco bojuji, muž se blíží, zhmotňuje se z moře kobylek a temnoty směrem k rostoucím plamenům, které mi olizují nohy.

Náhle?

Závan větru. Safír a stříbro. Oheň u mých nohou se s blikáním změnil v chumáče kouře.

Něco mi zakryje výhled. Mezi mě a blížícího se Inkvizitora se smrtící ladností skočí nějaká postava. Je to chlapec, pomyslím si. *Kdo je to?* Tenhle chlapec *není* iluze – cítím jeho skutečnost, hmatatelnost jeho postavy, kterou černé nebe a kobylky nemají. Na sobě má větrem zmítaný modrý plášť s kápí a celý obličej mu zakrývá kovově stříbrná maska. Přidřepne přede mnou s každým svalem těla napjatým, soustředěným pouze na Inkvizitora. V každé jeho ruce v rukavici se zaleskne dlouhá dýka.

Inkvizitor smykem zastaví před ním. Očima se mu mihne nejistota. „Ustup,“ vyštěkne na mladíka.

Maskovaný chlapec nakloní hlavu ke straně. „Jak neslušné,“ pronese posměvačně sametovým, hlubokým hlasem. Slyším ho dokonce i uprostřed toho chaosu.

Inkvizitor proti němu udělá výpad mečem, ale chlapec mu odtančí z cesty. Máchne jednou dýkou a ta se zabodne až po jílec do Inkvizitorova těla. Muž vypoulí oči a zapiští jako umírající prase. Jsem příliš šokovaná na to, abych vydala nějaký zvuk. Něco ve mně zajiskří zvláštním potěšením. Ostatní Inkvizitoři si všimnou bitvy a spěchají ke svému druhovi. Vytasí na mladíka meče. Ten na ně kývne, pobízí je, aby šli blíž. Když to udělají, proklouzne mezi nimi jako voda mezi kameny, jeho tělo je šmouha pohybu, ostří blýskající se ve tmě. Jeden z Inkvizitorů ho skoro přesekne v půli máchnutím meče, ale chlapec muži hladce uřízne ruku. Meč zazvoní o zem. Chlapec vykopne meč jediným pohybem nohy do vzduchu, chytí ho a namíří na ostatní Inkvizitory.

Když se podívám lépe, všimnu si, že se mezi Inkvizitory míhají další maskované postavy, oblečené ve stejných tmavých pláštích jako ten mladík. Nepřišel sem sám.

„To je Smrtka!“ vykřikne Teren a ukáže na chlapce taseným mečem. Rozběhne se k nám. V očích má šílený lesk. „Chyťte ho!“

Smrtka.

Na pódium vyskakují další Inkvizitoři. Chlapec se na okamžik zarazí, aby si je prohlédl. Z jeho ostří kape krev. Pak se napřímí, zvedne jednu paži vysoko nad hlavu a máchne jí obloukem dolů.

Z jeho ruky exploduje sloupec ohně, vyřízne rýhu v pódiumu a oddělí nás od Inkvizitorů zdí z plamene sahajícího

vysoko ke zčernalé obloze. Za tím ohnivým závěsem zazní výkřiky hrůzy.

Chlapec se ke mně přiblíží. Se strachem hledím na jeho tvář pod kapucí a stříbrnou masku, na obrys jeho těla ozářený peklem za ním. Jediné, co maska nezakrývá, jsou jeho oči – tvrdé, půlnočně temné, ale osvětlené ohněm.

Neřekne ani slovo. Jen si mi klekne k nohám a sevře v rukou řetězy poutající mé kotníky ke kůlu. Řetězy v jeho dlaních zrudnou a pak zbělají. Rozpustí se v jeho rukou a mé nohy jsou volné. Postaví se, udělá totéž se smyčkou na mém krku a potom i s řetězy, které mi poutají ruce.

Hrdlo proříznuté v tmavé uličce. Černé šmouhy po plamenech na zdech. Tělo rozteklé zevnitř.

Pouta na mých pažích se rozpadnou. Okamžitě se zhroutlím, příliš slabá, než abych se udržela na nohou, ale chlapec mě zachytí a bez námahy zvedne do náručí. Napnu se, jak zpola očekávám, že mi popálí kůži. Je cítit kouřem a z každé pídě jeho těla sálá horko. Svěsím unaveně hlavu na jeho hrud'. Jsem příliš vyčerpaná, než abych se mohla bránit, ale přesto se o to pokusím. Všechno kolem mě plave v oceánu temnoty.

Chlapec skloní tvář k mé. „Zůstaň v klidu,“ pošeptá mi do ucha. „A drž se.“

„Můžu jít sama,“ přistihnu se, jak mumlám, ale moje slova nedávají smysl, jako by přicházela z veliké dálky. Myslím, že mě odnáší z toho místa pryč, ale nemůžu se soustředit. Jak temnota klesá, poslední, co si pamatuji, je stříbrná insignie na jeho chrániči paže.

Symbol dýky.

Město Estenzia
severní Kenettra
Vlnozemí

Na severu sněhové Nebezemí. Na jihu rozpálené Slunozemí.
Mezi nimi leží ostrovní národy Vlnozemí, klenoty bohatství
a obchodu ve světě extrémů.

– Národy nebe, slunce a vln *od Étiennea z Ariaty*

Adelina Amouteru

Zdá se mi o Violettě. Je konec léta. Je jí osm, mně deset
a pořád jsme kamarádky.

Hrajeme si spolu v malé zahradě za naším domem, zelené
skvrně obklopené ze všech stran starou, drolící se kamen-
nou zdí a jasně červenou brankou s rezatou petlicí. Jak moc
tu zahradu miluji. Přes zeď se plazí pokrývka břečťanu
a spolu s ním kvetou drobné bílé kvítky, které voní jako
čerstvý děšť. Ostatní květiny rostou podle okrajů zdi, zářivě
oranžové růže a chrpy, červený oleandr a vínově zbarvený
barvínek, stonky bílých lilí.

Violetta a já jsme si vždycky rády hrály mezi trsy kapradí,
které rostlo na stinných místech. Teď rozprostřu sukni na
trávě a trpělivě se posadím, zatímco Violetta mi jemnými
prstíky vplétá do vlasů korunku z barvíнку. Ze sladké vůně
květin se mi zatočí hlava. Zavřu oči a představuji si skuteč-
nou korunu ze zlata, stříbra a rubínů. Violettinu pletení mě

lechtá a já ji dloubnu do žeber a potlačím úsměv. Zahihňá se. Vteřinu nato ucítím její rtíky, jak mi lípnou hravou pusou na tvář, a nakloním se k ní, spokojeně zlenivělá. Broukám maminčinu oblíbenou ukolébavku. Violetta dychtivě naslouchá, jako bych byla ta žena, kterou nikdy nepoznala. Vzpomínky. Je to jedna z mála věcí, které mám a moje sestra ne.

„Matka říkávala, že v květech bílých lilií žijí víly,“ povím jí, zatímco pracuje. Je to stará kenettranská lidová pohádka. „Když se kalichy naplní kapkami deště, můžeš je vidět, jak v té vodě plavou.“

Violettě se rozzáří obličej a osvětlí její jemné rysy. „Opravdicky?“ zeptá se.

Usměji se tomu, jak mi visí na rtech. „Samozřejmě,“ odpovím a sama si tomu přeji věřit. „Viděla jsem je.“

Něco moji sestru rozptýlí. Vykulí oči při pohledu na tvora pohybujiícího se ve stínu listu kapradí. Je to motýl. Vleče se mezi stébly trávy do úkrytu pod kapradím, a když si ho prohlédnu zblízka, vidím, že má jedno ze svých zářivě tyrkysových křídel celé vytržené z těla.

Violetta soucitně zafňuká, doběhne k trpícímu tvorovi a vezme ho do dlaní. „Chudáčku,“ pošeptá mu. Motýlova zbývající křídla chabě mávají na její dlani a do vzduchu při tom stoupají drobné obláčky třpytivého zlatého prášku. Roztřepené okraje vytrženého křídla vypadají na stopy po zubech, jako by se motýla něco pokusilo sežrat. Violetta obrátí své rozšířené tmavé oči na mě. „Myslíš, že ho můžu zachránit?“

Pokrčím rameny. „Umře,“ řeknu jemně.

Violetta podrží tvora blíž k tělu. „To nemůžeš vědět,“ prohlásí.